

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

Un petó clàssic

La història: Nova Orleans, anys 1920. Tiana és una noia afroamericana que somia obrir un restaurant de categoria a la ciutat, arriba d'Europa el príncep Naveen, un guaperes disposat a divertir-se i trobar muller, però el malvat Dr. Facilier el converteix en un gripau, i el príncep demanarà un petó a Tiana per recobrar la forma humana, però la cosa no serà tan fàcil.

La pel·lícula: La Factoria Disney es reinventa a si mateixa cada cert temps. Una de les bones maneres de fer-ho és tornar als orígens. *Tiana y el sapo* ho fa retrocedint a l'estil de films com *Bambi* i *La dama y el vagabundo*, quan els "dibus" encara es feien a mà. Ron Clemens i John Musker es basen en el conte *La princesa rana* de l'escriptora ianqui Elizabeth Dawson Baker que adapta, donant-li el tomb, la popular rondalla dels germans Grimm. I com sigui que l'actual inquilí de la Casa Blanca és afroamericà, l'emprenedora heroïna del film llueix el mateix color de pell que Obama. En l'oportunisme històric, la Disney

Tiana y el sapo

Director: Direcció i guió: Ron Clements i John Musker.

Productor: Peter Del Vecho.

Música: Randy Newman. EUA, 2009. 97 minuts. JC Alpicat, Lauren Lleida, Urgell

no ha canviat, però. *Tiana y el sapo* té, doncs, sabor i estil clàssics, en una comèdia musical i d'aventures en la millor tradició de la casa. Tiana és una noia molt d'ara, independent i pencaire, tot el contrari que el príncep Naveen, baliga-balaga generació "ni-ni" (ni estudia ni treballa), i es donen un petó perillós. Òscar Wilde ja ho advertia a *Un marit ideal*: un petó pot arruïnar una vida. La de Tiana i el príncep no l'arruïna, però sí que la complica, embolicant-los en una sèrie d'aventures a través dels pantans de Lousiana, on es troben companys divertits: el cocodril trompeta Louis i Ray l'enamoradís cuc de llum. Tots s'enfronten a Facilier, un maliciós doctor amb veu de Javier Gurruchaga... I al vital ritme de jazz i de músiques cajún i "zydeco", el film canta i balla l'alegria de compartir il·lusions per damunt les classes socials i el color de la pell.

La imatge: Tiana ensenyant a la seva mare el lloc on pensa obrir el seu fantàstic restaurant.

La frase: "L'única manera de tenir el que vols és treballant dur", diu Tiana al príncep. És treure't la son de les orelles i el rovell a l'oxidada cultura de l'esforç.

La recomanació: Per als consumidors de dramons familiars i patriotes incondicionals del cinema autòcton.